

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα εὖριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παιδαῖς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 25 Ἰουλίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 34

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ὁ Λέων Τολστόϊ. ὁ μέγας Ρωσ-
σος συγγραφέας, ποὺ τόσα διηγήματά
του διαβάσατε, ἦταν ἀρχοντόπουλο. Τὰ
δέκα πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέ-
ρασε στὴν ἐξοχή, στὸ πατρικὸ του χτήμα.

Τί εὐτυχισμένοι ποὺ ἦταν τότε! Πό-
σα παιγνίδια δὲν ἔπαιζε μὲ τὸν ἀδερφό
του, τὴν ἀδερφή του καὶ τοὺς ἄλλους
συντρόφους του! Θυμόταν συχνὰ κατό-
πι τὰ πανύψηλα δέντρα ποὺ τόσα χρό-
νια εἶχαν ζήσει, καὶ τὰ νερὰ τῆς λίμνης
τὰ ἡσυχα καὶ βαθιά. Τί παιγνιδίσματα
ποὺ ἔκαναν καθρεφτιζόμενα κεῖ-μέσα τὰ
κλαδιά τῶν δέντρων! Τί ἐλαφρὰ ποὺ
ἔπλεαν ἐπάνω στὰ νερὰ τὰ ξερὰ φύλλα
τὰ πολύχρωμα!

Ἀγαποῦσαν πολὺ τὸ χωριὸ τους καὶ
τὰ τρία ἀδέρφια. Μὰ ὁ Λέων, ὁ μικρό-
τερος, τ' ἀγαποῦσε περισσότερο. Ἐα-
πλωμένος ὥρες δλόκληρες ἐπάνω στὴ
χλόη, κοίταζε δλόγουρὰ τοῦ εὐτυχισμέ-
νου. Ἀκουε τὰ πουλιά ποὺ κελαδοῦσαν,
παρακολουθοῦσε τὶς πεταλούδες ποὺ πε-
τοῦσαν βιαστικὰ ἀπὸ λουλούδι σὲ λου-
λούδι, κι' ἀποκοιμιόταν συχνὰ ἐνῶ τὸ
δρῶσερδ' ἀεράκι τοῦ χάιδευε τὸ πρόσωπο.

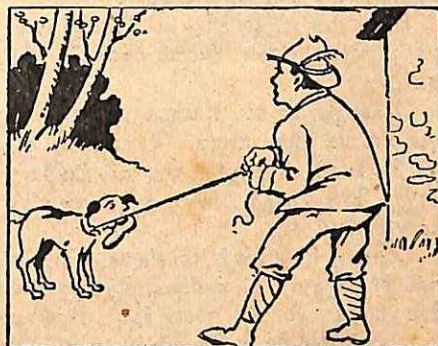
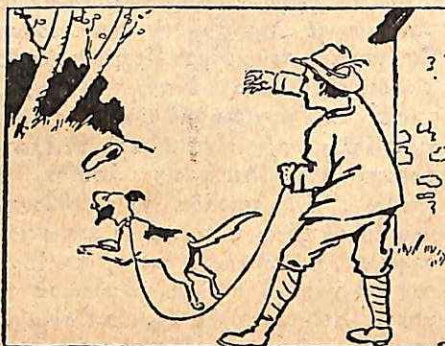
Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν ἐξοχὴ μεγάλω-
νε ὅσο τὰ χρόνια περνοῦσαν.

Μέγας πιά, συνήθιζε συχνὰ νὰ λέη
καὶ νὰ γράφῃ: «Ἐλᾶτε ἔξω στὴν ἐξο-
χή, κοντὰ στὴ φύση, αὐτὴ θὰ σᾶς
κάνη εὐτυχισμένους!»

Λυπήθηκε λοιπὸν πολὺ, ὅταν στὰ δέ-
κα τοῦ χρόνια, ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ
τὸ χωριὸ καὶ νὰ πάη στὴ Μόσχα. Εἶχε
πιά μεγαλώσει κι' ἔπρεπε νὰ μάθῃ γράμ-
ματι. Νὰ σπουδάσῃ στὰ σωστά.

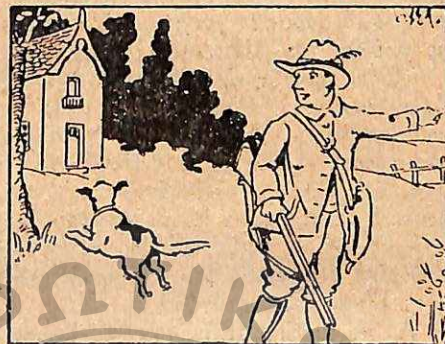
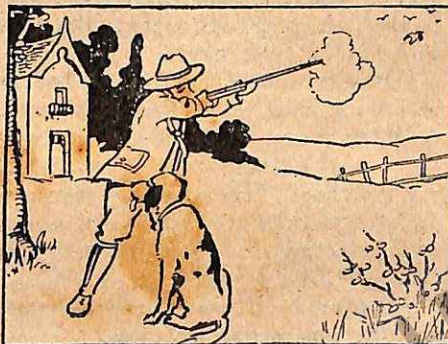
Σιγά-σιγά ἔμως συνήθισε στὴ νέα αὐ-
τὴ ζωὴ. Τοῦ ἄρεσε ἐκεῖ τὸ σπίτι τῆς
γιαγιάς του, ποὺ ἦταν πιδ πλούσιο καὶ
πιδ ὁμορφο ἀπὸ τὸ πατρικὸ του. Τὴν
ἡμέρα μάλιστα ποὺ ἔράφτης τοῦφερε
τὴν καινούργια του φορεσιά, — ἓνα κα-
νελλί σακκάκι μὲ χρυσὰ κουμπιά κι' ἓ-
να μακρὸ πανταλόνι μαῦρο, — καταχά-
ρηκε. Ἐπιτέλους εἶχε ἀποκτήσει κι' αὐ-

ΤΟ ΝΕΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

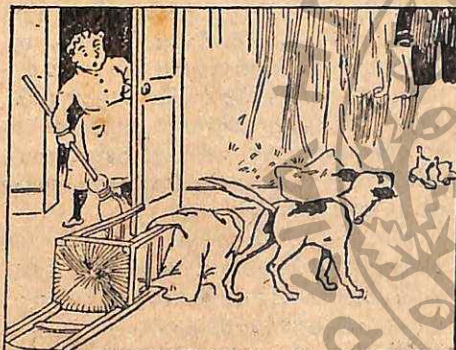
1.—Ἡ Θεωρία

Ὁ κυνηγὸς γυμνάζει τὸ νέο του σκύλο μ' ἓνα παπούτσι: Τοῦ τὸ πετᾷ μακριὰ
καὶ τὸν μαθαίνει, μὲ τὸ πρόσταγμα «πάρ' το!» νὰ τρέχῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ φέρῃ.

2.—Ἡ Πράξις

Στὸ κυνήγι γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸ νέο σκύλι τὸ γυμνασμένο... Ὁ κυνηγὸς
σκοτώνει ἓνα πουλὶ καὶ μὲ πεποίθησι φωνάζει στὸ σκύλι του: «Πάρ' το!»

3.—Τὸ ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα

Τὸ σκύλι τρέχει, μυρίζεται, δοῦνὰ μέσα σ' ἓνα χωριάτσπιτο ποὺ ἦταν ἐκεῖ-
κοντά, ἀρπάξει ἓνα ζευγάρι παπούτσια καὶ τὰ φέρνει τρέχοντας στὸν κυνηγὸ!

(Ἀνακρίωση τοῦ Ἑστωρίου Ἀβέρωφ)

τὸς μακριὰ πανταλόνια! Τί διαφορετικὰ ποὺ ἦταν τὰ ρούχα του στὴν ἐξοχή! Πλατιά καὶ κακοραμμένα!

Ἐτρεξε στὸν καθρέφτη. Δὲ χόρταινε νὰ κοιτάξῃ τὸν ἑαυτὸ του. Λίγο ἔλειψε νὰ τὸν βρῇ κι' ὁμορφο. Μα ἡ χαρά του ἄρχισε γρήγορα νὰ σβύνῃ, γιατί θυμήθηκε τί ἄκουγε ἀπὸ μικρός: «Οἱ ἔλεγαν πὼς ἦταν ἀσχημος. Εἶχε χαμηλὸ μέτωπο, μικρὰ μάτια, κι' ἐμοιάζε σὰ Ρώσος χωρικός, μουζίκος. Τί διαφορετικὸς ποὺ ἦταν ὁ ἀδερφός του! Κι' αὐτὰ πάλι τὰ μαλλιά του ποτὲ δὲν ἔστρωναν. Πάντα μιὰ τούφα ἀνυπότακτη τοῦ πετιόταν στὴν κορυφή! Ἀπελπισία!

— Εἶσαι ἑτοιμος; τοῦ φώναξε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ μέσα ὁ παιδαγωγός του Κάρλ — ἕνας καλὸς γερμανὸς δάσκαλος, ποὺ εἶχαν στὸ σπίτι τους πολλὰ χρόνια καὶ τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ.

Βιάστηκε νὰ κατέβῃ κι' ἔφτασε μαζί με τ' ἀδελφία του καὶ τὸ δάσκαλο στὸ σαλόνι.

Ἐκεῖ βρῆκε τὸν πατέρα του, τὴν γιαγιά του κι' ἕναν παπᾶ. Ὁ παπᾶς εἶχε βάλει τὸ πετραχήλι του καὶ διάβαζε εὐχή. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ γιαγιά εἶχε τὰ γενέθλιά της.

Ἄμα ἡ προσευχή τελείωσε, πλησίασαν τὴν γιαγιά. Ὁ καθένας εἶχε κι' ἀπ' ἕνα δῶρο νὰ τῆς προσφέρει. Πρῶτος προχώρησε ὁ δάσκαλος, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση καὶ τῆς ἔδωκε ἕνα ὠραῖο ξύλινο κουτί. Ἐπειτα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ἀδερφοῦ τοῦ Τολστόϊ. Πλησίασε με ἄρρος, φίλησε τὸ χέρι τῆς γιαγιάς καὶ πρόσφερε τὸ δῶρο του. Ἦταν μιὰ ἱχθυογραφία.

Ὅσο πλησίαζε ἡ σειρά του, τόσο ὁ Λέων κρυόταν πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ δασκάλου του. «Μὲ εἶχε πιάσει ἕνας φόβος! — διηγείται ὁ ἴδιος — καθὼς δειλιάζουμε στὶς ἐξετάσεις, ὅταν ἔρθει ἡ σειρά μας νὰ ποῦμε προφορικά. — Ἐ, Λέων, δειξε καὶ σὺ τί ἔχεις, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Τί κρύβεις ἐκεῖ; Εἶναι κουτί ἢ σχέδιο;

Τί νὰ κάνω; Πλησίασα κι' ἔδωκα στὴν γιαγιά ἕνα κομμάτι χαρτί ὅπου εἶχα γράψει μερικὸς στίχους δικούς μου.

Περίμενα νὰ με περιπαίξουν, νὰ με μαλώσουν. Μὰ τίποτα. Ἀπεναντίας, ἡ γιαγιά, σὰν τοὺς διάβαζε, μ' ἀγκάλιασε λέγοντας «χαριτωμένοι!» Καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄρεσαν οἱ στίχοι μου... Ἦμουν τόσο περήφανος ἐκείνη τὴν ἡμέρα!

Πάντα ὅμως δὲν πετύχαινα τὸ ἴδιο. Πολλὲς φορές δὲν εἶχα καλὰ μελετήσει τὰ μαθήματά μου κι' ἔπαιρνα κακοὺς βαθμούς. Ἡ ἱστορία μάλιστα δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Σ' αὐτὴ ἔπαιρνα τοὺς χειρότερους βαθμούς. Ὁ ἀδερφός μου ὁ Βλαδὶμηρος ἦταν πιδ ταχτικός κι' ἐπιμελής ἀπὸ μένα.

Μὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Μεγάλωνα

καὶ διορθωνόμουν. Δὲν ἔκανα πιά ἀταξίες, ὅπως σὰν ἦμουν μικρός. Ἀρχισα νὰ μελετῶ καλὰ τὰ μαθήματά μου. Πολλὲς φορές μάλιστα ἔβρισκα εὐχαρίστηση σ' αὐτὰ. Περίμενα τοὺς καθηγητὲς μου χωρὶς φόβο, κι' ὁ παιδαγωγός μου ἦταν εὐχαριστημένος μαζί μου. Ὅταν μ' ἐπαινοῦσε, ἐνοιωθα πὼς τὸν ἀγαποῦσα...

Ὁ Τολστόϊ ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς διηγείται:

«Στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ μου συναντοῦσα συχνὰ φίλους του. Καθόμουν σὲ μιὰ γωνιά κι' ἄκουγα τίς συζητήσεις τους. Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ λάβω μέρος, νὰ τοὺς δείξω πὼς εἶμαι ἔξυπνος, πὼς νοιώθω κι' ἐγὼ κάτι τί. Μὰ δὲν μοῦ ἔδιναν καμμιά προσοχή. Ἐγὼ, βλέπετε, ἦμουν μικρός κι' αὐτοὶ ἦταν φοιτηταί!..

Μὲ τὸν κειρὸ ἄρχισα νὰ ἔχω μεγάλα ὄνειρα. Εἶχα μάλιστα συμφωνήσει με τὸ φίλο μου τὸ Δημήτρη νὰ διορθώσουμε ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου. Πράγμα ποὺ μᾶς φαινόταν εὐκολώτατο ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Θέλησα ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου, γιατί ἔβλεπα πὼς εἶχα κι' ἐγὼ τὰ ἐλαττώματά μου. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ γράψω σ' ἕνα τετράδιο τὰ καθήκοντά μου γιὰ νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω κάθε μέρα. Μὰ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἔβρισκα τὸ χάρακα καὶ μουντζούρωσα τὸ χαρτί. Στὸ ἐξώφυλλο ἔγραψα: «Κανόνες τῆς ζωῆς μου». Μὰ τὰ γράμματα πῆγαν στραβά.

Ἀπελπίστηκα κι' ἔκρυψα τὸ τετράδιο... Ἐμενε ἄγραφο. Συχνὰ συλλογιζόμουν νὰ γράψω τὰ καθήκοντά μου, τὸ ἀνέβαλλα ὅμως πάντα.

Ὅταν ἔγινε δεκαῆξη χρονῶν, ἄρχισα νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο.

Ἦταν ἀνοιξη. Οἱ δικοὶ μου, ὁ πατέρας καὶ τ' ἀδελφία μου, εἶχαν φύγει γιὰ τὴν ἐποχή. Ἦμουν μόνος στὸ σπίτι μαζί με τὸν παιδαγωγό μου. Οἱ καθηγητὲς μου ἐρχόνταν κάθε μέρα γιὰ νὰ με προγυμνάζουν.

Μελετοῦσα. Ἦθελα νὰ περάσω πρῶτος στὶς εἰσωγωγικὰς ἐξετάσεις.

Πολλὲς φορές ὅμως ξεχνιόμουν. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἐρχόνταν οἱ ὁμορφες μυρωδιὲς τῆς ἀνοιξης. Κι' ἐγὼ ἔμενα ὥρες ὀλόκληρες με τὰ χέρια κρεμασμένα χωρὶς νὰ διαβάσω. Ἄλλοτε σηκώνόμουν καὶ περπατοῦσα μέσα στὸ δωμάτιο γιὰ πολλὴ ὥρα. Τὴ νύχτα πάλι, ὅταν ξυπνοῦσα, πῆγαινα μπρὸς στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο κι' ἐκεῖ ξεχνιόμουν. Ἦταν ὅλα τόσο ὠραῖα ἐστὶ σκεπασμένα με τὸ φῶς τῆς σελήνης!

Εὐτυχῶς οἱ δάσκαλοί μου ἦταν αὐστηροὶ κι' ἐρχόνταν κάθε μέρα. Ἀναγκάζομουν λοιπὸν νὰ μελετῶ καὶ νὰ προχωρῶ στὰ μαθήματά μου.

Ἐδῶσα με μεγάλη ἐπιτυχία τίς ἐξετάσεις μου. Στὰ λατινικὰ μονάχα σκόνταψα κομμάτι...

Ἦμουν πιά φοιτητής...

Τί ὄνειρα! Συλλογιζόμουν με χαρὰ τὴν καινούργια μου φοιτητικὴ στολή, τὴν ἄμαξά μου, τὸ ἰδιαιτέρό μου δωμάτιο καί, ἐπάνω ἀπ' ὅλα, τὴν ἐλευθερία μου: Δὲν θὰ εἶχα πιά παιδαγωγὸ νὰ μ' ἐπιβλέπῃ. Ἦμουν μεγάλος, θὰ ἔκανα ὅ,τι ἤθελα!...

(Ἀπόσπασμα)

2. φ.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Πρῶτα-πρῶτα σκαρφάλωσε τὴ μάντρα καὶ πήδησε στὸ δρόμο. Φοβήθηκε νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν σιδερένια πόρτα γιατί εἶχε κουνουράκι, κι' ὅταν τὴν ἀνοιξε, μποροῦσε νὰ τὸν προδώσῃ... Πέρασε τρέχοντας τὸ στενὸ δρομάκι καὶ βρέθηκε στὸν πλατὺ κάμπο. Πέρα στὸ βάθος, λουμένο ἀπ' τίς σκόρπιες ἡλιαχτίδες, ἔλαμπε μεγαλόπρεπα τ' ἄσπρο σπίτι. Ὅταν βρέθηκε μόνος του μέσ' στὴν ἐρημιά, κι' ὁ δροσερὸς ἀνεμὸς ἄρχισε νὰ τοῦ μαστιγώνῃ τὸ πρόσωπο, ἐνοιωζε ἕνα μυστικὸ φόβο. Μὰ ὕστερα τοῦρθε ἡ σκέψῃ πὼς τώρα πιά ἦταν «μεγάλος», πῆγαινε καὶ στὸ σχολεῖο, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται. Δοκίμασε νὰ σφυρίξῃ γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος... Ἄλλος καὶ μὸς κι' αὐτός! Δὲν τὰ καταφέρνε διόλου καλὰ με τὸ σφυρίγμα, μάζευε τὰ χεῖλάκια του, φύσαγε, ξεροφύσαγε, κοκκίνιζε, κιτρινίζε, μὰ ἤχος δὲν ἔδινε κανένας... Μιὰ φορὰ δοκίμασε νὰ ρουφήξῃ τὸν ἀέρα καὶ τότε μπόρεσε νὰ βγάλῃ τίς πρῶτες νότες ἀπ' τὸ

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ

Μὰ δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Ὁ Γιάννης, ὁ μεγάλος του ἀδερφός, ποτὲ δὲ ρούφαγε τὸν ἀέρα γιὰ νὰ σφυρίξῃ «αὐτὸ εἶναι ἀνάξιο γιὰ ἕνα σπουδαῖο σφυρίχτη» ἔλεγε...

Ἐνοιωσε ἕνα αἰσθημα ταπεινότητος καὶ ντροπῆς, κι' ἔπαψε τὸ σφυρίγμα. Τὸ μεγάλο ἄσπρο σπίτι ὅλο κι' ἐρχόταν πιδ κοντά του. Μὰ τώρα ἔφτασε στὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς ἐκστρατείας του. Ἐνα βαθύ, πλατὺ ρυάκι—μὰ θάνατι δέκα μέτρα, λογάρισε ὁ Παυλάκης (κι' ἂς μὴν ἦταν οὔτε δυὸ)—χώριζε τὸ ἄσπρο σπίτι ἀπὸ τὸν κάμπο. Πῶς νὰ τὸ περάσῃ; Δὲν πρόσεξε πὼς σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ' ἐκεῖ ποὺ στεκόταν, ἦταν ἕνα ξυλένιο γεφυράκι... Δοκίμασε με τὸ πόδι του νὰ δῇ ἂν εἶναι πολὺ βαθύ... Ἀ!... ὄχι καὶ τόσο... θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ περάσῃ. Ἄν πατήσῃ στὶς πέτρες ποῦναι σκόρπιες μέσα...

Μὲ τὰ χέρια ἀπλωτὰ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἰσοροπία, ἄρχισε νὰ τὸ περνᾷ μὰ πολλὲς φορές ἡ πέτρα ποὺ ἔπερνε γιὰ στήριγμα, γλύστραγε, τοῦφευγε, καὶ βρισκόταν χωμένος ὡς στὸ γόνατο μέσα στὸ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

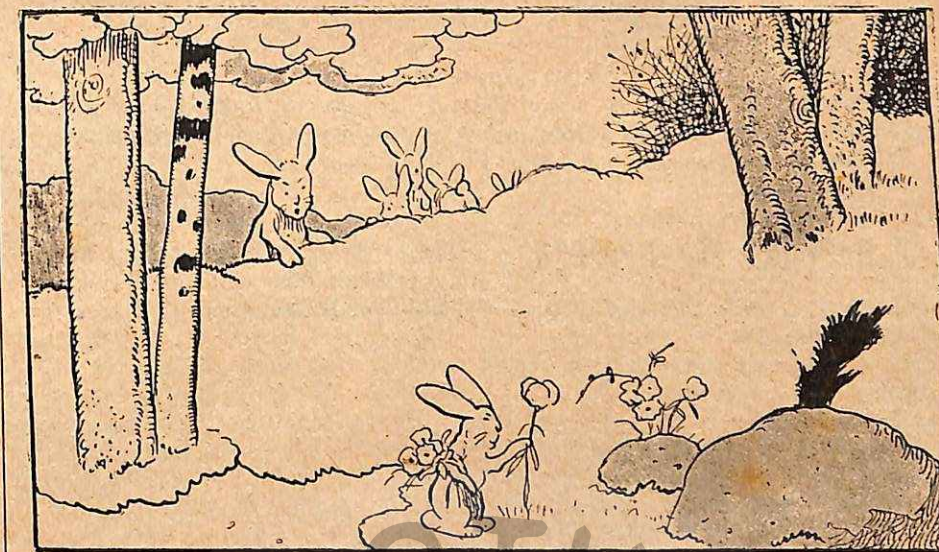
Α'

Ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα ὠραῖο ἀνοιξιὰτικο πρωῒ. Καὶ μόλις μπόρεσα νὰ νοῖξω τὰ μάτια μου, εἶδα πὼς ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου ἦταν ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι κουνέλια, γεροὶ καὶ δυνατοὶ κι' οἱ δυὸ, ὅπως δὰ εἶναι τὰ κουνέλια ποὺ ζοῦν ἐλεύθερα στὰ δάση.

Ἐμαθα ἀπὸ τότε πὼς τὰ λένε ἀγριοκουνέλα, μ' ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί.

Ἀπεναντίας, ἔχουν ὁμορφα, γελαστά, ἔξυπνα μάτια, τὰ ρουθούνια τους εὐοδιάζουν ἀπ' τὸ θυμάρη, οἱ ρόδινες μυτίτσες τους ἔχουν ἀπάνω στάλες δροσιᾶς ποὺ κάποτε λάμπουν σὰ διαμάντια, κι' οἱ ψυχούλες τους εἶναι ἤσυχες, ἀπλὲς καὶ καλόβολες. Τέτοιοι ἦταν τουλάχιστο οἱ γονεῖς μου, κάθε ἄλλο παρὰ ἄγριοι.

Μ' ἀνάθρεψαν νοικοκυρίστικα καὶ μ' ἔβγαλαν Κανελλῇ, γιατί ἦναι γούνα

μου εἶχε τὸ χρώμα τῆς κανέλλας χωρὶς κανένα ἄσπρο ἢ μαῦρο μπάλωμα, ὅπως οἱ γούνες ἄλλων κουνελιών.

Θυμοῦμαι μάλιστα πὼς στὰ βαφτίσια μου οἱ καμπανούλες ἐνὸς γειτονικοῦ λειβαδιοῦ κουνιόνταν τρολλὰ, χαρούμενα, πρέπει ὅμως νὰ προσθέσω πὼς φουσούσε κι' ἄερας ἀρκετὰ δυνατός.

Δὲν ξέρω τώρα ἂν με μέθησε ἡ ἀνοιξιὰτικὴ αὐτὴ αὔρα ἢ ἡ εὐωδιά τῶν ἄσπρων κρίνων ποὺ εἶχαν ἀνοίξει δλόγυρα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ παιδικό μου κεφάλι «πῆρε ἄερα» καθὼς λένε καί, ἀπὸ τόσο μικρὸ κουνελάκι, εἶχα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον κό μου σὰ μεγάλος.

Τί θὰ πῇ ἰδανικό; Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω καθαρά. Θὰ καταλάβετε ὅμως ἀπ' αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ τώρα.

Ὁρεσ ὀλάκερες καθόμουν ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ὠραία φύση. Τὰ λουλούδια μοῦ φαινόταν χαριτωμένα πλασματάκια ποὺ εἶχαν γίνε μόνο γιὰ μένα.

Αἰσθανόμουν μέσα μου τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς λῶ τραγοῦδια. Καὶ συχνά, ὅταν μοῦ ἐρχόταν ὁ οἰστρος, ἐσάφωνα σὲ λίγα λεπτά ἕνα ὠραῖο τραγοῦδάκι, ποὺ κανένα σχεδὸν λάθος δὲν εἶχε στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα. Γιὰ λύρα, ἔπαιρνα κανένα λιγερό κλαδάκι κι' ἔτσι τραγουδοῦσα μιὰ χαρά. Ἦμουν εὐτυχισμένος ποὺ μπορούσα νὰ ζῶ μέσα στὰ ὠραῖα λουλούδια, κάτω ἀπ' τὸν γαλανὸ οὐρανό, καὶ χαιρόμουν πολὺ τὴν ἐλευθερία μου.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ ἰδανικό μου: ἡ ποίησις κι' ἡ ἐλευθερία.

Οἱ καίμενοι οἱ γονεῖς μου, περιο-

περισσότερη ακριβολογία, μεγαλύτερη λιτότητα. — Θά εξακολουθήσω. Έκτος απ' αυτά που δημοσιεύονται, σήμερα, έχω εγκρίνει για επόμενα φυλλάδια: «Θεία Τασία» (Α' και Β') της Μιμόζας, και «Στόν 'Ηλιο» ποίημα του Νικηφόρου Ουράνου. Άλλα δεν εδιάθεσα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανανεώνεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10. — Τα εγκρινόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται από Α, ανήκουν σε άγρία και δσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νηρηίς, κ. (ΑΧ). Γλυκόνειρα, ά. (!;!!). Παλιζαράκι, ά. (ΕΓ). Βάτραχος Νο 23, κ. (Συλ. Βατοράχ.). Βάτραχος Νο 24, ά. (Συλ. Βατοράχ.). Πληγωμένος Αετός, ά. (ΠΙ). Παλιάτσος Νο 5, ά. (Συλ. Παλιάτσων). Παλιάτσος Νο 4, κ. (Συλ. Π.). Παλιάτσος Νο 3, ά. (Συλ. Π.). Παλιάτσος Νο 1, κ. (Συλ. Π.). Παλιάτσος Νο 2, ά. (Συλ. Π.). Μικρούλα, κ. (ΡΣ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Έκάβη, κ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: **Τρία** της «Τόμπολας» (δέχομαι τις εγγήσεις σου· και να ξέρης ότι αυτά δεν έχουν καμιά σημασία, γιατί εγώ το ίδιο σάς αγαπώ όλους· λοιπόν εξακολουθώ) **Έλαβα** το κάδρο κι' ευχαριστώ· **Τρελλόν Βιολιστήν** (χαίρω πολύ που θά μου γράφης τώρα τακτικά, αλλά γιατί μου στέλνεις 'Ασκήσεις παρά τους όρους; κι' η προθεσμία πέρασε, αλλά κι' η Συλλογή πρέπει ναχη τουλάχιστο δεκαπέντε!) **Δυσέρετην Χαράν** (ώρατο αυτό το γράμμα που μου περιγράφεις το γυρισμό σου στην πατρίδα· το βίβλο αυτό δεν μου είναι τόσο εύκολο να το βρω· στά βιβλιοπωλεία που ρώτησα δεν το έχουν·) **Γκαργκόηλ** (σε συγχαίρω που είσαι μέσα στους 4 άριστεύσαντας· στις λύσεις, τόσο μικρή διαφορά — Έραξ-Κόραξ—δεν πειράζει!) **Βάσιγκτων** (ευχαριστώ πολύ για το έσοπάθωμά· θά πω στο Π. Δοξάρι ότι τετράδιό του δεν έλαδεις·) **Σημαϊν της Δευτεριάς** (έχω υπ' όψη μου αυτά τα δυο μυθιστορήματα και κάποτε θά τα δημοσιεύσω· ευχαριστώ πολύ!) **Ιωάννην Τσαταδομοιρον** (έχει καλώς·) **Εύαν Άδάμ** (εστείλα· περιμένω·) **Νιότης Άδάμαν** (περίεργο μου φαίνεται! έπρεπε να διαμαρτυρηθής άμέσως ότι τέτοιο διήγημα δεν έστειλες και ότι κάποιος άλλος, για να σου κάμη κακό, άντέγραψε το έένο πράγμα και μου τδστειλε με το ψευδώνυμό σου!!! τώρα τί να πω;) **Άρην** (ά, όχι, ξαναδημοσιευμένο δεν επιτρέπεται· έστειλα· ευχαριστώ για τα καλά λόγια και περιμένω να μου ξαναγράψης, όχι μετά 4 μήνες πάλι!) **Βάτραχον Νο 4** (ό Α. γράφτηκε· τα ψευδώνυμα δεν είναι σωστά· χαίρω πολύ για τη διάκριση των Διαπλαστών· το γατάκι τί κάνει; ή Χιονία άνησυχεί· ήταν φρόνιμο στο ταξίδι·) **Ρόδην Ουράνην** (10 δρ. δεν όπληρχαν μέσα στο γράμμα σου κι' ό φάκελλος ήταν παραδιασμένος· σ'άλλα θά σου άπαντήσω

Πώς θά περάσετε πιδ ευχάριστα το καλοκαίρι σας;
Είναι απλούστατο: Θά προμηθευθήτε όσους περισσότερους μπορείτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

και θά τούς πάρετε μαζί σας στο ταξίδι, στην έξοχή, όπου θά πάτε, — αλλά κι' όπου θά μείνετε, — για να περάσετε τις Διακοπές.

Κι' ένας μόνος Τόμος της Β' Περιόδου, άρκεϊ, με τις 400 του σελίδες, με τα τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τα τόσα άλλα που περιέχει. "Αν πάρετε μάλιστα τον **Τόμο του 1929 ή του 1930**, που έχει 600 σελίδες ό καθένας και 14 μυθιστορήματα οι δυο μαζί, τί άλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στα φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθήτε τον και κάμετε εγκαίρως την προμήθειά σας, αν θέλετε να περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

στο έρχόμενο·) **Πεταχτήν Κουκλί-σαν, Νέστορα, Παυλίδην** κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 22 'Ιουλίου, στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ Ι ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 255ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι έγκυρες μέχρι της 25 Σεπτεμβρίου.

483. Δεξιόγραφος
Κερασφόρου κλητική,
Κάποιου ρήτορα πατέρας,
"Ιππο κώνουν ευγενή
Και νοημοσύνης τέρας.
Διχ Σάνδ

484. Συλλαβογράφοι
Δυό μόνο από τα σύμφωνα
Πρόσεξε μιν ένωσης
Γιατί θά μετανοιώσης:
Χωρίς να κάμης έγκλημα,
Θά πάρης τιμωρία· **Ποινη**
Δε θάτανε μωρία;
Λυσόχαρτο

485. Στοιχειόγραφος
Σ' αριθμητικό ένα γράμμα
Μόνο άρκει να παρενθέσης
Κάποια πόλη άρχαία — τί θάμ-
μα! —
Σακουστή ναπολελήςης.
Αζώπρος

486. Αίνιγμα
Γνωστές πολύ και φοβερές
Οί τρεις αυτές προθέσεις:
'Ανά — παρά — διά ...
Κι' όμως το ίδιο γίνεται
Δυό μόνο αν παραθέσης:
Τήν τρίτη κι' άλλη μιά.
Ευάτρητος Παξινός

487. Παραλληλόγραμμον
*** Ν Νά θετούν εις
Η *** σίν θεούν τω να-
*** Σ ατερίσκων γράμ-
Η *** ματα όστε να
σηματισθούν έ' νέα λέξεις, τέσ-
σαρες όρίζοντίς και πέντε κα-
θέτως.
Φαραώ

488. Κρυπτογραφικόν
123456758 = 'Αρχ. φιλόσοφος
267758 = 'Αρχ. βασιλεύς
317168 = Κληρικός

4753858 = 'Αρχ. βασιλεύς
5671358 = 'Ανεμος
621758 = Μέρος του άνθους
76258 = Καθαρίζεται
84356758 = Ζώον

Μύρον της "Ανδρου

489. Συλλαβοπαίγιον
Νά ευρεθούν αι κάτωθι ζη-
τούμεναι λέξεις, ναφαιρεθί μία
οιαδήποτε συλλαβή εκάστης και
να συναρμολογηθούν αι λοιπαί —
κατά σειράν πάντοτε — εις δύο λέ-
ξεις αποτελούσας ρητόν του
Ευαγγελίου:

Κοινοτάτον επίθετον — μουσι-
κόν όργανον — μηδένα πρό τού-
του μακάριζε — είδος άθλητοῦ —
κατοικίδιον ζώον — άντωνυμία
κατ' αιτιατικήν του πληθυντικῷ.
Ρασκουτιν

490. Φώνηεντόλιπον
ν - δν - κης - λθς - δν - μθνς
Μυροβόλος "Ανδρος

491. Γρίφος
α α α α νοῦν
κι' α κα α νοῦν
α α α α νοῦν
α α
"Αρχντοπούλο

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 18

251. Σαλαμς (σάλα, μς.) —
252. Ρήνος-Τήνος. — 253. 'Αργός
— 'Αργος. — 254. 'Ηρα(ς) — 'Αρης.
255. ΤΙΒΕΡΙΣ 256. ΒΕΛΑ-
Ν Α ΣΤΙΝΟΝ (έτος,
ΕΑ ΧΙ Αίνος, σίτος,
ΡΕ ΑΕ τόνος, ίβις, Νί-
Ν Α νος, όλβος.) —
257-261. Διά του

ΠΟΥ: ύπουλος, παππούς, που-
λάρι, άπουσία, Άπουλία. — 262
ΗΣΑΓΑΣ (ΘΗβαι, άσμα, ΧΑ-
νία, Μίως, ΛΑρισσα, άΣτήρ).
— 263-268. Το πετρωτόν είναι
το Ι: "Ιβυκος, Σίφος, έχιδνα,
Λυσίας, 'Ακακία, ότονεϊ. — 269.
Κοντός ψαλμός άλληλοῦτα. — 270.
'Εξ' ιδίων τα άλλότρια (έξ' δι' ών,
τά, άλλο τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά
στοιχεία δρ. 6, το ελάχιστον τέμμημα. Πέ-
ραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις
με παχέα δε στοιχεία λεπτά 70 και με
κεφαλαία δρ. 1. 'Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
Οί μη συνδρομηταί πληρώνουν τα διπλά.
'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

ΛΑ' — 505
Γλυκοχάραμα, Πονεμένη Καρδιά, Σας
ξέρω· είστε οι Δ. Κ. και Ι. Χ.
Βασιλεύς της 'Ερήμου

ΛΑ' — 506
Δ ΑΚΡΥ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ, δώστε μου διεύ-
θυνση. ΝΕΛΛΗ

ΛΑ' — 507
ΑΛΑΝΙΑΡΑ, δέξου τα θερμά μου συγχαρη-
τήρια για τον προδιόρισμό σου.
Σαπουνόφουσκα, 'Υψιπύλη, Φαέ-
θουσα, κλπ. Διαπλαστούλα όσα είχατε
την ευγενή καλωσύνη να με ψηφίσετε, σάς
ευχαριστώ θερμάς.

'Ανθισμένη Τριανταφυλλία
ΛΑ' — 508

Α νταλλάσσω φωτογραφίες του κα-
θημερινού μας βίου και τοπεία πο-
λεων. Χρίστον Μουτσόπουλον, Κυ-
πριαίαν. ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ
ΛΑ' — 509

Ε ύγενικά Διαπλαστούλα-ες, ένα σας τε-
τραδιάκι θά μου φέρνε άνεπιποίητα χαρά.
Να περιμένω; Δ/σις: Μαρίαν Δήμιανα,
'Ιστιαν (Ευδοίαν). 'Ωκεανίς

ΛΑ' — 510

Ε ξεδόστη το πρώτον τεύχος του 'Δελ-
τίου Γραμματισμοφίλων και ά-
ποστέλλεται δωρεάν εις πάντα αίτούντα.
Α. Κωνσταντίνου, Γραμματοθυρί 23,
Θεσσαλονίκη.

ΛΑ' — 511

Α ληλογραφώ με Διαπλαστούλα άνω-
τών 18 έτών. Νάρμισσα, Δικηγορίνα,
'Ερείκη, δέχεται; Πίκριαν, να περιμέ-
νω ακόμα; 'ΕΒάτραχαι, με δέχεται στο
Σύλλογο; Δ/σις μου: Νίκη, Χατήκωστα
6, 'Αθήνας, για τί: Μυρέττα

ΛΑ' — 512

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά με Διαπλασ-
τούλα και Διαπλαστούλες από 10—14
χρονών. Δ/σις: Βεατρίκη 'Αγγελούδη,
Ταχυδρ. Κίβ. 27, Λεμεσσόν Κύπρου, διά:
Πεταχτή Κουκλίτσα

ΛΑ' — 513

"Βάτραχαι, ένα σας τετραδιάκι θά μάς
χαρίε στιγμής άμετρης ευχαρίστησης
Γράψτε όλοι: Τ. Παπαζογλου, Umit Sokak
No 16, Heybeliada (Turquie).
Σορέλλα ντ' 'Οξία, Πόνου Δάκρυ

ΛΑ' — 514

Η "ΤΟΜΠΟΛΑ", νομίζοντας ότι άκό-
μη δεν είναι άξια να πάρη τον τίτλο
του Βασιλιά των Συλλόγων, όσπαστρίζει
θερμά την άγαπητή "ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗ-
ΜΟΚΡΑΤΙΑ" στο Διαγωνισμό του Μπε-
τόβεν που τον συγχαίρει για την ώραία
του ιδέα. Παρακαλεί κάθε Διαπλαστού-
λο-α που θάθελε να την ψηφίση, να χάριση
την ψηφο του στη Δ. Δ.

ΛΑ' — 515

Θ ερμά ευχαριστώ όσους μου έστειλαν
τετραδιάκια. Περιμένω ακόμα. Γρα-
φήτε όλοι στοδς "Βάτραχους". Σύλλογος
σοβαρός, μέλη εκλεκτά. Βάτραχος 17

ΛΑ' — 516

Χ ΡΥΣΙΟΝΕΙΡΟ, θά γνωρισθώ με μόλις γυ-
ρίσω απ' την έξοχή. Έγώ όμως σε γνω-
ρίζω. ΠΑΛΗΑ ΑΘΗΝΑ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οί συνδρομηταί μου, όταν
λήγη ή συνδρομή των, να
την ανανεώνουν άμέσως,
χωρίς να με υποβάλλουν εις
τόν κόπον και το έξοδον να
το υπενθυμίζω στον καθέ-
να ιδιαιτέρως. 'Η έγκαιρη
ανανέωση της συνδρομής
είναι το πρώτιστον χρέος
του καλού συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ